

Grobbendonk

COLLECTIE ONLINE

Digitale collectie Erfgoedcel Kempens Karakter

INVENTARISNUMMER

Huberthendrickx1060

BESCHRIJVING

1914, Jozef Alfons Van Genechten tijdens zijn legerdienst.;Verslag begin WOI van mijn grootvader Alfons Van Genechten. Oorlog 14-18 gesprek opgenomen begin jaren zeventig.

Enkele dagen voor de oorlog van 14-18 werden we opgeroepen om naar de Walen te vertrekken. Te voet naar Brussel en van daar naar Voisin waar we in de tarwevelden terecht kwamen en er enkele dagen verbleven. Op zeker moment komt daar een tweedekker laag over gevlogen. Onze commandant riep: "komaan, allemaal op een rij en achter die vlieger lopen." Wij als gekken achter die tweedekker gelopen tot hij uit het zicht verdwenen was. Maar wat daar het nut van was weet ik tot op vandaag nog niet. ;'s Anderendaags werd onze compagnie, 1ste regiment grenadiers naar een andere plaats (Dison?) getransporteerd en van daar naar Baelen, om er de wacht op te trekken want den Duits leek op komst. ;Alhoewel er de eerste nacht geen vijandige troepen in de buurt te zien waren werd er door een soldaat van Italiaanse afkomst duchtig op de Duitsers geschoten. Bij nader toezien bleek dat hij 7 kogels in een boomstronk geschoten had maar geen vijand te zien. Doodsbang moest hij de wacht blijven optrekken. ;Diezelfde ochtend ontsnapte er een paard van één der officieren. Gelukkig of ongelukkig was er onder de soldaten een ervaren jokey die direct achter het paard aanholde. Even later kwam hij in de verte aangereden op het paard. Zo komt hij richting Italiaanse boomschutter die onmiddellijk zijn geweer schouderde en hoewel de ruiter schreeuwde en met zijn armen zwaaide dat hij niet mocht schieten stortte hij enkele ogenblikken later neer met een kogel in zijn lichaam. De schutter hebben we nadien nooit meer gezien noch iets van hem vernomen. Zo viel er al een dode vooraleer we één vijand gezien hadden.;De hel barst los.

Begin augustus 2014.

In Wallonië walsten de Duitsers ons gewoon plat. Geen bunker konden we houden.

Na de val van de Waalse Forten stapten we met onze compagnie op naar Heist o/d Berg. Daar kregen we één dag rust en dan te voet naar Leuven. Dat was eind augustus. Onderweg kwamen we burgers tegen die de stad ontvlucht waren vanwege de zware bombardementen. In Leuven aangekomen werd er verschrikkelijk hard gevochten. Een trein vol met Duitse versterking verplichtte onze piotten achteruit te trekken. Voor zover ik kon zien lag Leuven in puin, huizen stonden in brand, overal dood en vernieling. Ik dacht Leuven totaal verwoest was.

We begonnen onmiddellijk met loopgraven uit te halen zodat onze achteruittrekkende troepen daarin konden schuilen. In plaats van zich bij ons aan te sluiten liepen ze onze versterking voorbij en begonnen een honderdtal meter achter onze rug op ons te schieten. "Godverdomme' onze eigen infanterie begint op onze kloten te schieten", hoorde ik iemand roepen. Enkele jongens bonden zakdoeken aan hun geweer en zwaaide er mee in de lucht tot ze eindelijk begrepen hadden dat ze op de verkeerde schoten en het vuren staakten. We werden even van twee kanten beschoten.

;Ook wij moesten terug achteruit trekken zodat ons werk eigenlijk nutteloos geweest was.

We passeerden een dorpje en werden vanuit de huizen beschoten door de Duitsers die zich daar al verschanst hadden. Met onze lichamen zoveel mogelijk tegen de huizen gedrukt trachtten we erdoor te geraken. Verdeeld in kleine groepjes slopen we door de straten zoekend naar dekking om buiten schot te blijven. Met een zekere Robmans probeerde ik er door te geraken toen deze plots een kogel in zijn voet kreeg. Ik zei "kom, steun op mijn schouder tot aan die volgende huizen, daar achter zijn we veilig". Dat was maar enkele tientallen meters te gaan en op mij leunend strompelde hij mee verder. Toen we op een paar meter van de volgende huizen waren voelde ik een schok door het lichaam van Robmans gaan. Deze had een kogel in de rug gekregen en toen ik hem dood neerlegde sloegen de kogels naast mij tegen de muren. Gelukkig kon ik me met enkele sprongen in veiligheid brengen achter die

woningen. Mijn gezelschap had het op enkele meters na niet gehaald.

Met diegenen die de overkant gehaald hadden moesten we nu noodgedwongen verder terug trekken. Langs de grote banen was het onmogelijk daar we dan in spervuur terecht kwamen. Daarom trokken we de velden in tot we aan een rivier kwamen. Een eind verder was er een brug maar enkelen sprongen in het water om zo de overkant te kunnen bereiken. Helaas, geen enkele van hen heeft de overkant bereikt want het water was veel dieper dan ze dachten en door de zware uitrusting die we mee zeulden was zwemmen niet mogelijk. Geen tijd om te rouwen want in de verte achter ons klonken weer schoten. Na uren gestapt te hebben vonden we even rust in een klooster waar we korte tijd konden slapen.

Vandaar trokken we naar Antwerpen om er de forten trachten te verdedigen.

's Anderendaags echter moesten we al van Wilrijk naar Mechelen omdat daar hevig gevochten werd en de Duitsers zouden er moeten wijken.

In Mechelen aangekomen zag ik een oude vrouw gehurkt naast een groot gebouw dat in brand stond. Ze had een geweer met bajonet in de handen. Plots kwam er een Duitser vanachter de muur en zonder pardon plofte ze de bajonet vol in zijn borst. Naast haar lagen nog drie dode Duitsers vooraleer ze zelf ook dodelijk door kogels werd getroffen. Een ware heldin.

Men stuurde ons verder naar het kasteel van Hofstade dat we moesten innemen doch met amper 150 man was dit onmogelijk. We werden er beschoten met kanonnen, geweren en mitrailletten zodat we noodgedwongen de aftocht moesten blazen, terug naar Mechelen.

Ik was één van de laatsten die de brug van Mechelen overtrok en toen ik ongeveer tweehonderd meter verder was vloog de brug met een oorverdovende knal de lucht in.

Rust werd ons echter niet gegund want we moesten optrekken naar Waver om vandaar naar Bornem te gaan. Dan weer naar St. Amands om er de wacht op te trekken en dat alles te voet. Onze posten lagen zeer verspreid maar ook de Duitse stellingen lagen vlakbij. Totaal uitgeput moesten we van front naar front.

Was getekend: Jozef Alfons Van Genechten, Woonplaats Grobbendonk

Grenadier 1911-1918.

Grootvader van Gustaaf Dieltjens woonplaats Grobbendonk

OBJECTTYPE

foto

PLAATSEN

Grobbendonk

DATERING

1914

TREFWOORD

soldaat, legerdienst, Private collectie, Hubert Hendrickx

VERWERVING

Hubert Hendrickx, schenking